

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/30/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320202277
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2320202277.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudcov: JUDr. Ľubica Bundzelová a JUDr. Peter Duman, v spore žalobcu: F. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, V., zastúpený: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 1.000 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 18Csp/84/2020 - 169 zo dňa 19. novembra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi sa p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. Súd po citovaní § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa rozsudok vecne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi stranami sporu boli na Okresnom súde Galanta vedené konania pod sp. zn. 19C/21/2017, 18C/23/2017, 26C/14/2017, 17Csp/57/2017 a 8Csp/114/2017. V týchto konaniach bolo vyhovené žalobcovi o zaplatenie celkovo sumy 5.232,83 eura (v konaní sp. zn. 19C/21/2017 - 1.267,47 eura, v konaní sp. zn. 18C/23/2017 - 765,42 eura, v konaní sp. zn. 17Csp/57/2017 - 2.751,02 eura, v konaní sp. zn. 8Csp/114/2017 - 448,92 eura) s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného, pričom v konaní sp. zn. 26Csp/14/2017 bolo vyhovené žalobcovi v spore o určenie neplatnosti zmluvy a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd v uvádzaných konaniach považoval za preukázané, že žalobcovi ako dlžníkovi boli na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere reálne poskytnuté úvery zo strany žalovaného ako veriteľa v celkovej výške 5.821,66 eura (v konaní sp. zn. 19C/21/2017 - 1.001,83 eura, v konaní sp. zn. 18C/23/2017 - 1.001,83 eura, v konaní sp. zn. 17Csp/57/2017 - 2.900 eur, v konaní sp. zn. 8Csp/114/2017 - 918 eur) za ktoré zaplatil 11.354,62 eura (v konaní sp. zn. 19C/21/2017 - 2.569,43 eura, v konaní sp. zn. 18C/23/2017 - 1.767,25 eura, v konaní sp. zn. 17Csp/57/2017 - 5.651,02 eura, v konaní sp. zn. 8Csp/114/2017 - 1.366,92 eura). V konaní sp. zn. 26C/14/2017 (predmetom ktorého nebolo vydanie bezdôvodného obohatenia) bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.001,83 eura a celková čiastka, ktorú mal žalobca zaplatiť predstavovala 2.632,98 eura. Keďže úverové zmluvy neobsahovali vyžadované náležitosti v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z., a to správnu výšku RPMN či termín konečnej splatnosti úveru, s čím priamo zákon (§ 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) spája následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti takéhoto úveru, žalobca

mal zaplatiť žalovanému len istinu úverov, v dôsledku čoho uplatňovaná suma v jednotlivých konaniach tvorila bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Súd žalobám v uvádzaných konaniach vyhovel, pričom rozsudok č. k. 19C/21/2017-126 zo dňa 26.03.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 06.09.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 25Co/167/2018-177 zo dňa 30.07.2019, rozsudok č. k. 18C/23/2017-123 zo dňa 20.11.2017 nadobudol vo výrokoch I. a III. právoplatnosť dňa 08.12.2017 a výroky II. a IV. nadobudli právoplatnosť dňa 10.07.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/118/2018 - 182 zo dňa 11.02.2020, rozsudok č. k. 26C/14/2017-147 zo dňa 06.06.2019 nadobudol právoplatnosť dňa 11.05.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/193/2019-222 zo dňa 22.04.2020, rozsudok č. k. 17Csp/57/2017-139 zo dňa 22.11.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 20.03.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/40/2019-222 zo dňa 11.02.2020 a rozsudok č. k. 23Co/201/2018-178 zo dňa 10.06.2019 (ktorým bol zmenený rozsudok č. k. 8Csp/114/2017-143 zo dňa 08.03.2018) nadobudol právoplatnosť dňa 16.07.2019.

2. Niet preto pochyb, že žalobcovi ako spotrebiteľovi vznikol nárok v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, keď sa úspešne domohol uplatnenia svojho práva vo vyššie označených konaniach, predmetom ktorých bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere, resp. určenie bezúročnosti a bezpoplatkosti úveru a neplatnosti úverovej zmluvy. Rovnako je nepochybné, že postupom žalovaného mu bola spôsobená ujma, pričom postačuje, že konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu. Obrana žalovaného založená na neexistencii predpokladov pre vznik nároku žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia (z dôvodu, že sa vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa porušenie práva alebo povinnosti konštatuje) vyznela preto pre súd nepochopiteľne a jednoznačne dôvodná nebola. Vyššie uvedenými rozhodnutiami bolo predsa priznané žalobcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže súd v uvedených veciach prejudiciálne vyhodnotil poskytnuté úvery ako bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí vyžadovaných zák. č. 129/2010 Z. z., teda bolo preukázané, že žalovaný ako dodávateľ porušil ustanovenia tohto zákona, keď sám vopred naformuloval nesprávne náležitosti úverových zmlúv. Ostatné žalovaným namietané skutočnosti týkajúce sa zaobstarania právneho poradenstva žalobcom, osobnej účasti žalobcu na konaní, doručenie predžalobných výziev na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanému, či vedenie viacerých súdnych konaní zo strany žalobcu, boli v prejednávanej veci bez právneho významu.

3. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradil odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti.

4. Ako už bolo uvádzané, v konaniach vedených na Okresnom súde Galanta (ktoré boli aj podrobené prieskumu odvolacím súdom) sa žalobca od žalovaného domohol vydania bezdôvodného obohatenia v súvislosti s tým, že úvery poskytnuté žalovaným boli vyhodnotené ako bezúročné a bez poplatkov. Úverové vzťahy medzi žalobcom a žalovaným boli založené spotrebiteľskými zmluvami, ktoré sa riadia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka pri posudzovaní spotrebiteľských zmlúv, vrátane zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý reguloval poskytovanie spotrebiteľských úverov v dobe uzavretia úverových vzťahov. Žalovaný dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, nepochybne pri uzatváraní kontraktov so žalobcom nedodrжал zákonom požadované náležitosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere, žalobca sa z tohto titulu voči žalovanému úspešne domohol vydania bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné konštatovať, že takéto konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané v prejednávanej veci súd považoval finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 eur, ktoré je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní zmlúv o spotrebiteľskom úvere nekonal v súlade so zákonom. Súd zohľadnil okolnosti daného prípadu, keď žalobca sa musel ochraňovať

svojich práv domáhať na súde, aby neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rámci zmluvných vzťahov so žalobcom v rozpore so zákonom, pričom odplata za poskytnutie úverov (ako rozdiel celkovej čiastky, ktorú mal žalobca v zmysle zmlúv zaplatiť a sumou reálne poskytnutých úverov) v danom prípade predstavovala 9.767,77 eura s tým, že žalobca nad sumu istiny úverov zaplatil čiastku 5.533,05 eura (z toho mu bola titulom bezdôvodného obohatenia s poukazom na ust. § 216 CSP priznaná suma 5.232,83 eura), v ktorej výške boli porušené majetkové práva žalobcu. Z uvedeného tiež vyplýva, že súhrnná odplata za poskytnuté úvery predstavovala 143,15 %, čo nemožno hodnotiť inak ako úžeru a zrejmú snahu žalovaného obohatiť sa na úkor žalobcu. Zároveň súd pri ustálení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil aj okolnosť, aby výška finančného zadosťučinenia plnila aj odradzovaciu funkciu uvedeného satisfakčného prostriedku, keďže nárok na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľa neplní len relutárnu funkciu, ale aj funkciu sankčnú a odradzujúcu, aby sa žalovaný ako dodávateľ nedopúšťal recidívy konania porušujúceho práva spotrebiteľov. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla a spotrebiteľ sa úspešne domohol ochrany svojich práv. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný v odvolaní namietal, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napádaného rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právny závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 1.000 eur. Z odôvodnenia napádaného rozsudku nevyplýva, akým hodnotením „všetkých okolností daného prípadu“ súd dospel k tomu, že suma 1.000 eur je primeraná. Odôvodnenie rozsudku je podľa žalovaného v rozpore s § 220 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V prípadoch nárokov, ktorých výška závisí od posúdenia súdu, nie je možné len stroho konštatovať, že určitá suma je podľa presvedčenia sudcu primeraná. Rozhodnutie musí byť opreté o konkrétne dokázané okolnosti, ktoré súd preukázateľne posudzoval, ďalej ako ich posudzoval a ako na ich základe dospel ku konkrétnej výške nároku. Rozhodnutie, ktoré dostatočne neobjasňuje dôvody, na základe ktorých bol zvolený určitý spôsob výkladu ustanovenia právneho predpisu, možno v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR považovať za „arbitrárne“ (svojoľné) a „ústavne neakceptovateľné“. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach často vytyka všeobecným súdom, že „neozrejmili svoje myšlienkové pochody“, že bolo treba „hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov“, že ich záver je „iba vágne tvrdenie, z ktorého nevyplýva vysvetlenie, na základe akých úvah k nemu ... súd dospel“ alebo že svoje rozhodnutie „vôbec nešpecifikovali a nekonkretizovali“ (napr. nálezy sp. zn. III. ÚS 311/07, sp. zn. I. ÚS 269/05 alebo sp. zn. III. ÚS 192/09).

7. Zo znenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že finančné zadosťučinenie má byť primerané. Rozsudok ale túto primeranosť žiadnym spôsobom nezodôvodňuje a súčasne ani súd neuvádza, že účel označeného zákonného ustanovenia je možné odôvodniť až pri sume 1.000 eur. Žalovaný sumu 1.000 eur považuje za krajne neprimeranú, kedy jej výška nie je odôvodnená žiadnou osobitnou okolnosťou. Tým, že rozsudok je obsahovo a vecne nepreskúmateľný, absentujú v ňom základné skutočnosti, ktoré boli určitým spôsobom posudzované a na základe ktorých posúdenia súd určil uvedenú sumu ako oprávnenú v zmysle zákona, nie je možné napádať jeho vecnú (obsahovú) stránku.

8. K odvolaniu sa vyjadril žalobca prostredníctvom právneho zástupcu. Vo vyjadrení uviedol, že v inom súdnom konaní si úspešne uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť funkciu satisfakčnú a funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z bezdôvodného obohatenia a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil

do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. V konaniach vedených Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 19C/21/2017, 18C/23/2017, 26Csp/14/2017, 17Csp/57/2017, 8Csp/114/2017, 19C/22/2017 (t. j. šesť súdnych konaní predmetom, ktorých bol súdny prieskum siedmich zmlúv o spotrebiteľskom úvere) bolo preukázané, že veriteľ (dodávateľ služby) v riešených zmluvných vzťahoch porušil svoju povinnosť informovať spotrebiteľa úplne pravdivo o podstatných náležitostiach, resp. informáciách o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku neakceptovateľného postupu dodávateľa na úvery (pri prijatí záveru o ich bezúčinnosti a bezpoplatkovosti) zaplatil žalobca podstatne viac, než bolo jeho povinnosťou. Táto skutočnosť sa bezpochyby nepriaznivo odzrkadlila aj v majetkovej sfére žalobcu, prípadne majetkovej sfére jeho rodiny. Žalovaný porušil práva žalobcu, v dôsledku čoho žalobcovi nevznikla len ujma majetková, rovnako i nemajetková ujma. Žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránil svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom. Zo strany žalovaného došlo k niekoľkonásobnému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľských úverov, a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu. Žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia iných odvolacích súdov (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/473/2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/99/2018 zo dňa 27.06.2018 a sp. zn. 6Co/22/2018 zo dňa 28.03.2018), ako i na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019.

9. Podľa žalobcu výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Ak má mať primerané finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu, ako je to v prejednávanej veci do skutočného vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom, bola aj spôsobená. Výška žalobcom požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna (ak nie podhodnotená vzhľadom na množstvo konaní - nepredstavuje ani 1/3 z výšky spôsobenej ujmy) skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Suma finančného zadosťučinenia 1.000 eur (šesť súdnych konaní, predmetom ktorých bol súdny prieskum siedmich zmlúv o spotrebiteľskom úvere) je plne opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnom prípade spotrebiteľovi nielen hrozilo, že žalovaný od neho na základe dohody o zrážkach zo mzdy sa bude domáhať plnení nad rámec istiny, na ktoré nemal nárok, ale k takémuto postupu žalovaný reálne pristúpil formou podania žiadosti o vykonanie zrážok zo mzdy zamestnávateľovi žalobcu.

10. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vzal do úvahy všetky funkcie primeraného zadosťučinenia, o ktoré tiež oprel dôvodnosť požadovanej výšky žalobcom, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom popísal priebeh konania, stanovisko procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery vysvetlil jasne, presvedčivo a zrozumiteľne. Súd prvej inštancie postupoval procesne správne, dostatočne umožnil jednotlivým procesným stranám konať tak, aby nedošlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Prvoinštančné konanie nemá žiadnu vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci a taktiež, že súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a že na základe takto vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Rozsudok je správny, riadne odôvodnený vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobcu vo výške 100 %.

11. V odvolacej replike žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že podanie žalobcu nevyvracia základnú odvolaciu námietku o tom, že napádaný rozsudok neobsahuje skutkové a právny závery o tom, že je preukázaná dôvodne výška finančného zadosťučinenia v sume 1.000 eur. Zo znenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. vyplýva, že finančné zadosťučinenie má byť primerané. Rozsudok túto primeranosť žiadnym spôsobom nezdôvodňuje a súčasne ani súd neuvádza, že účel označeného zákonného ustanovenia je možné naplniť až pri sume 1.000 eur. Rozhodnutie, ktoré

dostatočne neobjasňuje dôvody, na základe ktorých bol zvolený určitý spôsob výkladu ustanovenia právneho predpisu, možno v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR považovať za „arbitrárne“ (svojoľné) a „ústavne neakceptovateľné“. Žalobca vo svojom podaní tvrdí, že tým, že boli úvery určené za bezúročné, a uhradil viac, sa daná skutočnosť odzrkadlila v majetkovej sfére žalobcu. K uvedenému tvrdeniu žalovaný uviedol, že akékoľvek sekundárne dôsledky toho, že došlo k uhradeniu sumy na istinu úveru, boli vysporiadané uhradením aj príslušenstva k bezdôvodnému obohateniu v podobe úroku z omeškania. Ak by podľa žalobcu primerané zadosťučinenie malo súvisieť s majetkovou ujmom, táto už predsa bola vyrovnaná v rozsahu a spôsobom, ktorý sám žalobca požadoval v príslušnej žalobe v tom - ktorom konaní (napr. 26Csp/14/2017, 19C/21/2017, 18C/23/2017, 17Csp/57/2017). Žalovaný zároveň považoval za sporné, aby bezúročnosť úveru bola vnímaná ako porušenie práva spotrebiteľa, pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/110/2019 zo dňa 15.07.2020.

12. Žalobca nebol nútený začať šesť súdnych konaní. Mohol viesť jedno súdne konanie. Ani v podaní žalobcu a ani v žiadnom inom podaní (v spomenutých šiestich konaniach) nebolo a nie je tvrdené, že by tu existovali osobitné dôvody pre podanie šiestich žalôb namiesto jednej žaloby. Z tvrdení žalobcu vlastne nevyplýva, v akom zmysle by sa mal chápať význam a účelnosť uvedeného postupu z pohľadu ochrany vlastných práv. Javí sa ako relevantnou teda otázka, či vlastne žalobca začatím šiestich konaní ako spôsobu ochrany vlastných práv, skutočne sledoval tvrdený záujem, ak väčšina zo spomenutých konaní bolo začatých v blízkom rovnakom čase, o čom svedčia aj ich spisové značky - 26Csp/14/2017, 19C/21/2017, 18C/23/2017, 17Csp/57/2017. Žalovaný preto tvrdí, že argument žalobcu o nutnosti vedenia viacerých konaní je sporný, resp. minimálne relatívny, lebo žiadna skutočnosť potvrdzujúca takúto nutnosť vlastne preukázaná nebola. Preto ho nie je možné považovať za relevantný ani vo vzťahu k tvrdenému nároku.

13. Žalobca v odvolacej duplike podanej prostredníctvom právneho zástupcu nesúhlasil s tvrdením žalovaného o absencii skutkových a právnych záverov týkajúcich sa preukázania výšky finančného zadosťučinenia v sume 1.000 eur v napadnutom rozsudku. V tejto súvislosti poukázal na bod 15. a 19 odôvodnenia predmetného rozhodnutia a uviedol, že prvoinštančný súd sa náležite argumentačne vysporiadal so všetkými dôležitými otázkami podstatnými pre rozhodnutie o nároku žalobcu. Riadne odôvodnenie je obsiahnuté v rozhodnutí, ktoré žalovaný napáda len formálne. Žalobca požadoval primerané zadosťučinenie v sume 1.000 eur, pričom bolo preukázané, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil o sumu 5.533,05 eura a je očividné, že nežiada ani 1/5 z tejto sumy, a pritom je potrebné dodať, že v prejednávanej veci boli dlhodobo vykonávané zrážky zo mzdy žalobcu (a to aj prostredníctvom inkasnej spoločnosti poverenej žalovaným) a ako už bolo uvedené súdom, celková odplata za poskytnutie úverov žalovaným dosahovala zarážajúcu výšku 143 %.

14. Žalovaný síce dôvodí, že sekundárne dôsledky porušenia práv žalobcu mali byť reparované tým, že vydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie, avšak neuvádza, ako reparoval (mal snahu reparovať) už pri plnej vedomosti o tom, že žalobcu na jeho právach poškodil, primárne dôsledky svojho konania odrážajúce sa v živote žalobcu. Žalobca, aby neprodukoval ďalší spor, vyzval žalovaného k zmiernemu urovnaniu existujúceho a daného nároku žalobcu. Žalovaný však opätovne odignoroval žalobcov návrh (resp. snahu k zmiernemu vyriešeniu veci). Žalobca práve v dôsledku vadnosti konania žalovaného bol vystavený niekoľkým súdnym konaniam, neistote o ich výsledku so súčasným znášaním i prípadnej náhrady trov konania. Žalovaný vykonával zrážky zo mzdy žalobcu (prostredníctvom zamestnávateľa žalobcu), čím nepochybne klesla životná úroveň žalobcu až do času, kým si nezabezpečil právne poradenstvo a súd formou neodkladného opatrenia prikázal žalovanému zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy. Nemôže byť pochybnosť o tom, že suma 5.533,05 eura nepochybne zasiahne domáci finančný rozpočet ktoréhokoľvek spotrebiteľa s priemerným príjmom.

15. V súvislosti s tvrdením žalovaného o spornosti toho, aby bezúročnosť úveru bola vnímaná ako porušenie práva spotrebiteľa, žalobca konštatoval, že uvedená sankcia svojou podstatnou predstavuje čiastočnú neplatnosť právneho úkonu, zmluvy o spotrebiteľskom úvere (o. i.) spôsobenú tým, že veriteľ predostrel spotrebiteľovi také informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré boli svojim obsahom klamlivé, nepravdivé, prípadne sa dopustil iného neprijateľného postupu, ktorý v konečnom dôsledku predstavoval rozpor so zmyslom a účelom právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa v tejto súvislosti zák. č. 129/2010 Z. z.

16. K námietkam žalovaného vo vzťahu k počtu súdnych konaní iniciovaných žalobcom, žalobca uviedol, že je výlučne právom žalobcu akým spôsobom (či jedným alebo viacerými samostatnými podaniami) uplatní svoje práva. Nie je zrejmé, prečo by snahou žalobcu malo byť zjednocovanie konaní, ktoré sa týkajú samostatných zmluvných vzťahov, ktoré práve žalovaný uzatvoril ako samostatné právne vzťahy. Žalobca si uplatnil nárok z primeraného zadosťučinenia, pritom tak nepochybne mohol urobiť z každej zmluvy samostatne a napokon v tak zanedbateľnej výške, že proti ujme, ktorá bola žalobcovi označeným spôsobom spôsobená, je možná iba konštatácia, že ide o sumu hlboko podhodnotenú. Žalovaný sa mohol všetkým konaniam vyhnúť tým, že by podnikal v súlade s právnymi normami na ochranu spotrebiteľa, ktoré ako dlhoročnému podnikateľovi v oblasti poskytovania úverov, musia byť dobre známe.

17. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

18. Predmetom konania je požiadavka žalobcu ako spotrebiteľa na zaplatenie sumy 1.000 eur titulom finančného zadosťučinenia od žalovaného ako veriteľa za porušenie práv a povinností ustanovených zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a Občianskym zákonníkom. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil uplatnený nárok.

19. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel.

20. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

21. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom o ochrane spotrebiteľa o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ustanovenia § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého každý

spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

22. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

23. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 konštatoval, že citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

24. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v sporoch vedených na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 19C/21/2017, sp. zn. 18C/23/2017, sp. zn. 26C/14/2017, sp. zn. 17Csp/57/2017 a sp. zn. 8Csp/114/2017. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie v týchto konaniach bolo vyhovené žalobcovi o zaplatenie celkovo sumy 5.232,83 eura (v konaní sp. zn. 19C/21/2017 - 1.267,47 eura (Okresný súd Galanta viazaný žalobným petitom podľa § 216 ods. 1 CSP priznal žalobcovi sumu 1.267,47 eura, i keď suma bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného predstavovala sumu 1.567,70 eura), v konaní sp. zn. 18C/23/2017 - 765,42 eura, v konaní sp. zn. 17Csp/57/2017 - 2.751,02 eura, v konaní sp. zn. 8Csp/114/2017 - 448,92 eura) s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného, pričom v konaní sp. zn. 26C/14/2017 bolo vyhovené žalobcovi v spore o určenie neplatnosti zmluvy a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (predmetom nebolo vydanie bezdôvodného obohatenia). Keďže úverové zmluvy neobsahovali náležitosti vyžadované zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to správnu výšku RPMN či termín konečnej splatnosti úveru, s čím priamo zákon (§ 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z.) spája následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti takéhoto úveru, žalobca mal zaplatiť žalovanému len istinu úverov, v dôsledku čoho uplatňovaná suma v jednotlivých konaniach tvorila bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Je nepochybné, že žalobca tak splnil predpoklad, ktorý zákon o ochrane spotrebiteľa v ust. § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. V prejednávanej veci je možné konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda v strate finančných prostriedkov. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobcovi vznikol nárok v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

25. Čo sa týka odvolateľom namietanej výšky priznaného finančného zadosťučinenia, odvolací súd poukazuje na to, že za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie spotrebiteľovho komfortu vo všetkých oblastiach jeho života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobcovi neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa vznikli a potom tiež v rovine psychického napätia, stresu a dĺžke trvania zavadového stavu. Nakoľko právny predpis neustanovuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ustálenie jeho výšky je realizované na základe voľnej úvahy súdu. Nemôže sa však jednať o svojvoľu súdu. Musí byť primeraná okolnostiam konkrétneho prípadu. Primerané zadosťučinenie môže pozostávať z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, nakoľko nie vždy je postačujúce iba vrátenie neoprávnenne zaplatených finančných prostriedkov.

26. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vychádzajúc z okolností konkrétneho prípadu priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie v celej uplatnenej výške 1.000 eur a odvolací súd považuje rovnako túto sumu za primeranú. Účelom zadosťučinenia je vyjadriť určité odsúdenie protiprávneho konania dodávateľa a odradiť ho od opakovania podobných porušení právnych predpisov. Dôvodom primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého sa žalobca v tomto konaní domáhal, bolo porušenie povinností zo strany žalovaného z viacerých zmluvných vzťahov založených medzi stranami sporu zmluvami o spotrebiteľských úveroch. Prvoinštančný súd správne konštatoval, že žalobca nad sumu istiny úveru zaplatil žalovanému čiastku 5.533,05 eura, pričom ako už bolo vyššie uvedené v konaniach vedených na Okresnom súde Galanta (sp. zn. 19C/21/2017, sp. zn. 18C/23/2017, sp. zn. 17Csp/57/2017 a sp. zn. 8Csp/114/2017) bola žalobcovi priznaná voči žalovanému celková suma 5.232,83 eura. Pokiaľ by sa žalobca nebol domáhal ochrany súdnou cestou, bol by sa žalovaný obohatil v dôsledku porušenia zákona na jeho úkor o sumu 5.232,83 eura. Zároveň v konaní sp. zn. 26C/14/2017 Okresný súd Galanta rozhodol o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vyplývajúceho zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu a o neplatnosti tejto zmluvy. Navrhovaná suma finančného zadosťučinenia predstavuje približne pätinu sumy, o ktorú sa žalovaný stihol na úkor žalobcu reálne obohatiť inkasovaním úhrad, ktoré mu nepatrili a ktorá bola s príslušenstvom žalobcovi priznaná titulom bezdôvodného obohatenia v konaniach vedených na Okresnom súde Galanta.

27. S prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti daného prípadu, vychádzajúc i z aplikačnej praxe súdov, podľa odvolacieho súdu výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná dôsledkom, ktoré malo platenie neoprávnených súm žalovanému na žalobcu, ako aj intenzite zásahu do práv žalobcu spôsobeného konaním žalovaného a možno ju považovať za adekvátny nástroj satisfakcie, úlohou ktorého je vyrovnať narušenú rovnováhu voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil a zároveň bude slúžiť na odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

28. Je možné tiež skonštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa správnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010 zo dňa 23.11.2010 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 188/06 zo dňa 08.06.2016). Preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku, týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

29. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, nakoľko by nezvrátili rozhodnutie odvolacieho súdu. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (por. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. II. ÚS 200/09).

30. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

31. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musel aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalobca v odvolacom konaní úspešný, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).